

Akkoriban 2 Shilling 6 pennyért annyit rakhatott az ember a tányérjára, amennyi ráfért. Megtettem. Ezután következett a citrancs, vagyis a grapefruit, melyet akkor láttam és ettem először. Demerara barnacukorral behintettem rózsaszín belsejét. Volt még éppen annyi időm, vonatindulás előtt, hogy lesétáljak a Trafalgar Square-re, tisztelegni Nelson ködöt karcoló szobrának és felmérni, kívülről, a Nemzeti Galéria neoklasszikus épületét, melyet egy következő látogatás ínyencfalatának szántam. Azután, felszálltam egy piros emeletes buszra, hogy onnan szemléljem a kivilágított London utcáit a Paddington állomásig. Leányasszony tervez. De emeleten ülve úgy éreztem a busz nemcsak halad, inog is és dől, mint a pisai ferdetorony. Egy kanyarnál kilöttyent belőlem a sok saláta és a savas grapefruit.

Utastársaim egykedvűen néztek.

„Lám, még egy részeg”, mondta egy idős asszony.

„Pedig milyen helyes képű”, tette hozzá egy másik, halkán.

